

Wpływy Ku Klux Klanu w Indianie

Edward Franklin Jackson, późniejszy gubernator stanu Indiana (1925-29), 13 lipca 1907 roku został mianowany sędzią sądu okręgowego w Henry (Henry Circuit Court), którą to funkcję dzierżył do roku 1914. W historii zapisał się jako członek oddziału Ku Klux Klan w Indianie. Pełniąc urząd gubernatora uwikłał się w serię skandali, które doprowadziły jego samego przed oblicze sądu w sprawie o łapówki.

Mapa stanu Indiana

Pozycja sędziego nie zaspokajała jego ambicji, dlatego też zaczął szukać sprzymierzeńców, którzy mogli go wylansować na gubernatora stanu Indiana. W owym czasie Ku Klux Klan zajmował ponad połowę miejsc w zgromadzeniu generalnym stanu i masę innych urzędów. Klan ciągle stawiał sobie nowe wyzwania. Tym razem w planach grupy było pozbawienie katolików wpływów w Indianie. Reputacja Klanu i obiecane korzyści przekonały Jacksona, co do słuszności walki o sprawiedliwość, moralność i amerykańizm. Po jakimś czasie zaczęła mu przeszkadzać ta znajomość, zwłaszcza, że Klan oczekiwał od niego konkretnych rezultatów. Dość powiedzieć, że Jackson przyznał Ku Klux Klanowi statut stanowy (state charter) legalizując ich działalność. Sprzeciwił się temu Warren T. McCray jedyny

wysoki rangą polityk, który oficjalnie zwalczał organizację.

Jackson próbował namówić McCray'a do przymknięcia oka na agendę Ku Klux Klanu w Indianie oferując mu 10 tysięcy dolarów w imieniu Stephensona, jednocześnie domagając się urzędów publicznych dla jego członków. Pomysł był chybiony nie tylko dlatego, że McCray sprzeciwiał się Klanowi, ale również dlatego, że był milionerem i taka łapówka nie robiła na nim zapewne wrażenia.

McCray odmawiając przyjęcia pieniędzy mianował uczciwego Williama H. Remy'ego na prokuratora okręgu Marion, który doprowadził do procesu, oskarżając Jacksona o korupcję. Z uwagi jednak na przedawnienie uniknął on kary.

Stephenson oskarżony o morderstwo i gwałt, by chronić się przed więzieniem, straszył wykorzystaniem dokumentów, które mogły wpędzić w tarapaty wielu polityków, zwłaszcza Republikanów. Kiedy groźby zignorowano, przekazał obciążające materiały prasie, w tym między innymi te dotyczące łapówki dla McCraya. Gdy wybuchł skandal, mimo, że z powodów proceduralnych Johnson nie mógł zostać skazany, jego kariera polityczna była spalona.

Między rokiem 1920 a 1922 ilość członków Klanu wzrosła z 5 do 100 tysięcy. W okresie swojej świetności w 1925, roku ich liczba sięgnęła prawdopodobnie 5 milionów. W latach

30-tych Klan popadał w uśpienie, z którego powstał na przełomie lat 50 i 60-tych jako siła przeciwstawna do ruchu na rzecz praw człowieka. Wtedy też nastąpiła eskalacja przemocy członków organizacji. Administracja prezydenta Johnsona wraz z FBI i innymi agencjami podjęła próbę wyeliminowania najbardziej niebezpiecznych członków grupy. Użyto do tego praktyki Klanu, czyli szantażu i łapówek wręczanych niektórym ludziom Klanu, by denuncjowali osoby dopuszczające się ataków na aktywistów praw człowieka. Johnson wykorzystywał także potężny IRS, będący odpowiednikiem urzędu skarbowego, by zrujnować Ku Klux Klan finansowo.

Źródła: time.com; en.wikipedia.org; google books Political corruption in America. Mark Grossman

Opublikowano w dniu 13.07.2017 r.

przez Wydział Informacji i Edukacji Antykorupcyjnej GSz CBA